

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA DOLNOŚLĄSKIEGO

Wrocław, dnia 26 czerwca 2013 r.

Poz. 3908

WYROK NR SYGN. AKT II SA/WR 30/13 WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO WE WROCŁAWIU

z dnia 13 marca 2013 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu
w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia WSA
Sędziowie Sędzia WSA
Sędzia NSA

- Mieczysław Górkiewicz (spr.)
- Alicja Palus
- Andrzej Wawrzyniak

Protokolant

- Patrycja Kikosicka – Jędrzejczak

po rozpoznaniu w Wydziale II na rozprawie w dniu 13 marca 2013 r.

sprawy ze skargi Wojewody Dolnośląskiego

na uchwałę Rady Miejskiej Strzelina

z dnia 25 września 2012 r. nr XXXI/262/12

w przedmiocie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla części miejscowości Nowolesie (działki nr 100/5, 100/3, 99/3, 97/5, 97/7, 97/3) w zakresie § 2 pkt 5

I. stwierdza nieważność § 2 pkt 5 zaskarżonej uchwały;

II. orzeka, że zaskarżona uchwała w zakresie wskazanym w pkt I nie podlega wykonaniu;

III. zasądza od Rady Miejskiej Strzelina na rzecz strony skarżącej kwotę 240,00 zł (słownie: dwieście czterdzieści) tytułem zwrotu kosztów postępowania sądowego.

Uzasadnienie

Wojewoda jako organ nadzoru nad działalnością gminną (art. 93 ust. 1 u.s.g.) wniósł o stwierdzenie nieważności zaskarżonego planu miejscowego w części obejmującej § 2 pkt 5. Według skarżącego przepis ten narusza art. 15 ust. 2 pkt 6 u.p.z.p. oraz § 118 w związku z § 143, § 146 i § 149 Zasad techniki prawodawczej, bowiem określa wskaźnik intensywności zabudowy w sposób niezgodny z definicją ustawową. Oznaczało to naruszenie zasad sporządzenia planu miejscowego (art. 28 u.p.z.p.).

W odpowiedzi na skargę organ wniósł o jej uwzględnienie podzielając w całości argumentację zawartą w skardze.

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Zgodne stanowisko stron na temat nieważności zaskarżonego przepisu było zasadne. W przepisie tym organ zawarł określenie wskaźnika intensywności zabudowy jako wartości liczbowej wyrażającej stosunek sumy powierzchni całkowitej wszystkich kondygnacji nadziemnych (w tym doświetlone piwnice i poddasza mieszkalne) mierzonej po obrysie budynków, do powierzchni działki budowlanej. Tymczasem według art. 15 ust. 2 pkt 6 u.p.z.p. (Dz. U z 2012 r. poz., 647) w planie miejscowym należało określić maksymalną i minimalną intensywność zabudowy jako wskaźnik powierzchni całkowitej zabudowy w odniesieniu do powierzchni działki budowlanej. Wymaga przypomnienia, że w tekście pierwotnym ustawa nakazywała określenie wskaźników zabudowy bez doprecyzowania ich znaczenia, zaś obecny tekst ustawy obowiązuje od dnia 21 października 2010 r. (Dz. U. z 2010 r. Nr 130, poz. 871), o ile uchwała intencyjna została podjęta poczynając od tego dnia (art. 4 ust. 2 ustawy nowelizującej). Miało to miejsce w nin. sprawie, gdyż uchwała o przystąpieniu do sporządzania planu miejscowego zapadła w dniu 20 grudnia 2011 r. (na temat omawianego wskaźnika patrz wyroki NSA II OSK 162/12, II OSK 397/10, II OSK 909/07). Strony trafnie argumentowały, że powierzchnia całkowita budynku powinna być rozumiana jako suma powierzchni wszystkich kondygnacji. Przedmiotowy plan nie wyklucza zabudowy mogącej posiadać kondygnacje podziemne (patrz przepisy § 3 pkt 16-18 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie Dz. U. Nr 75, poz. 690 z 2002 r. oraz wyroki II SA/Wr 48/09, VII SA/Wa 464/08).

Uregulowanie w planie miejscowym znaczenia omawianego wskaźnika w sposób odmienny od określenia ustawowego wykraczało poza zakres upoważnienia ustawowego (art. 94 Konstytucji RP i art. 40 ust. 1 u.s.g.) i naruszało art. 15 ust. 2 pkt 2 u.p.z.p. oraz § 143 w związku z § 115, § 116, § 118, § 136, § 137 i § 142 ust. 2 Zasad techniki prawodawczej (załącznik do rozporządzenia Prezesa RM z dnia 20 czerwca 2002 r. Dz. U. Nr 100, poz. 908). Tym samym nastąpiło naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego (czyli jego nakazanej ustawowo lub ustawowo dozwolonej treści) skutkujące nieważnością zaskarżonego przepisu (art. 28 ust. 1 u.p.z.p.).

Wymaga wzmianki, że w nin. sprawie Sąd ograniczył kontrolę legalności zaskarżonej uchwały do przepisu § 2 pkt 5, podtrzymując pogląd o związaniu sądu przedmiotem zaskarżenia przez organ nadzoru (szersze uzasadnienie patrz wyrok II SA/Wr 714/12 wraz z powołanym tam orzecnictwem sądowym).

Dlatego i zgodnie z art. 147 § 1, art. 152 i art. 200 p.p.s.a. (Dz. U. z 2012 r. poz. 270), orzeczono jak w sentencji.